



Anmeldelse Traditionen Tro

Anmeldt af Birgitte Krag Engholm

Teolog blev han ikke, alligevel er han en teologisk vismand. En teologisk begavelse, kapacitet og connaisseur. Forfatter, redaktør, journalist, klummeskribent og kortvarig teologistuderende Kåre Gade har med Traditionen Tro skrevet et lille mesterværk om hans vej ind i troen. En vej der startede som en via Christianitas. Han fandt med andre ord kristendommen før han fandt troen. Det tror jeg, rigtig mange af folkekirkens medlemmer kan spejle sig i. Størstedelen af folkekirkens medlemmer er glade for kirken og kristendommen, men lidenskabeligt troende er kun de færreste. Af den grund og af mange andre, ville jeg ikke tøve et sekund med at anbefale Kåre Gades bog både til konfirmandundervisningen, i teologiske saloner, som gave til de måske-kristne eller noget helt fjerde.

»Kåre Gade stiller sig konsekvent på den ikke-indforståede kirkegængers side ...«

Det er ikke tit, vi får troens univers præsenteret så let og ubesværet som Kåre Gade gør det. Først kommer vi med i kirke, hvor anliggendet (barne)troen og teologien bliver introduceret og rammet ind. Herefter kommer vi omkring gudstjenesten og salmebogen, så det hverken er for meget eller for lidt. Kåre Gade stiller sig konsekvent på den ikke-indforståede kirkegængers side, og tager på den måde brodden af al eventuel indforstået hellighed. Alle kan være med. Og alle må føle sig genkendt.

Kåre Gade danser herefter let og ubesværet imellem teologiske begreber som ånd, bøn, nåde og evighed. Aldeles ukunstlet præsentere-

rer han begreberne, og sætter relevante tanker, citater og salmevers i spil for blad for blad at folde begreberne ud. Og som det altid er med Kåre Gade, er der et tydeligt menneske bag, og det er måske det, der klæder bogen allermest.

På sidste års Bogmesse i Bellacentret var biografierne flyttet fra de mindre scener til de store haller. Tiden kalder på personlige historier, levede liv og på at vi kan mærke hjerteblodet i de mennesker, der taler og skriver til os. Jeg ved ikke, om Kåre Gade har været på Bogmesse og har noteret sig denne trend, men hans måde at skrive og beskrive sin tro på er spot on. Den hører hjemme på den store scene.

Allermest havde jeg glædet mig til kapitlet om ånd, dette luftige begreb. Desværre er det bogens svageste kapitel. Fra at have været sproglig ganske konkret og lige på i de andre kapitler, bliver kapitlet om ånd lidt for fluffy. Tro og kunst har ånd tilfælles. Inspiration er ånd. Mennesket er et inspireret væsen, fordi Gud har blæst sin ånd ind i det. Religiøsitet er ligesom musikalitet unik for mennesket. Kåre Gades formuleringer er mange, og selvom de også er ganske fine, er de for vage. Kapitlet om ånd kommer ikke ånd nærmere. Heden-gangne Hans-Jørgen Schanz, professor i idehi-storie sagde engang i et interview, at ånd kan man ikke definere, men man kan mærke, når den er til stede. Og man kan mærke, når den mangler. Kapitlet om ånd er bogens svageste, men måske reddes det hele alligevel af Hans-Jørgen Schanzs replik, for ånden er til-stede i hele bogen, det mærkes tydeligt. Kåre Gade skaber med sin muntre og u(selv)højti-delige pen plads omkring både den troende og den måske-troende, om både kristendommen og troen, og det er alligevel noget.